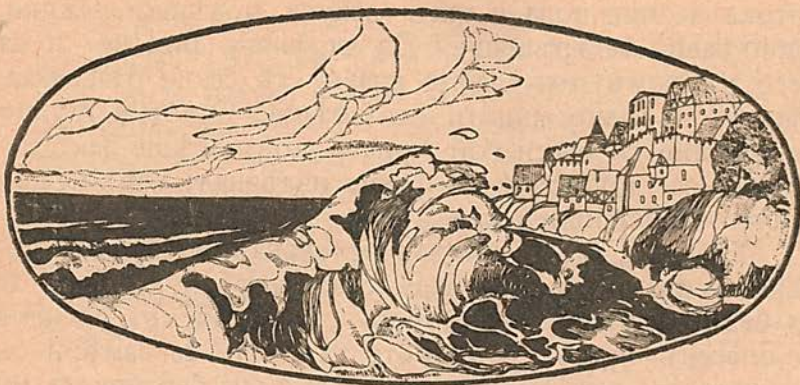

Гръмотевица.

Днесъ Радка се върна късно отъ училище. Тя свари трапезата сложена и татко ѝ отдавна я чакаше съ нетърпѣние.

— Защо закъснѣ днесъ, Радке? — попита я татко ѝ.

— Не съмъ виновната азъ за това, а гръмотевицата,

която прѣди малко се изви надъ града. Лѣтото е много приятно врѣме: днитѣ сѫ по-дълги и топли, природата е разхубавяла, но азъ пакъ не го обичамъ, защото лѣттѣ се най-много явяватъ гръмотевици. Много ме е страхъ отъ тѣхъ.

Татко ѝ бѣ ученъ човѣкъ и той веднага започна да ѝ обяснява и утѣшава отъ страшнитѣ гръмотевици.

— Гръмътъ, мило дѣте, не е опасенъ. Той е само силенъ шумъ, а шумътъ не прави пакостъ. Когато ударятъ на коня единъ камшикъ, не шумътъ го шибва по кожата, а ремъка. Опасното въ гръмотевицата не е бученето, а свѣткавицата, която цѣпи облацитѣ и слиза дори земята, запомни това добръ.

Мълния е електрическа искра, която искача изъ гръмотевичнитѣ облаци. Свѣткавицата е, която произвежда свѣтлината. Гръмътъ е шума, причиненъ отъ размърдането на въздуха, който силно се размѣства.

— Ами какво нѣщо е електричество? — попита любопитно Радка.

— Никой до сега не може да отговори на този въпросъ. Хората не познаватъ естеството на електричеството. За него

